

101. Den kära Maria.

Ack kä - ra Ma - ri - a, du, öpp - na för mig, Och
Den ry - se - ligt kal - la, den nor - di - ska vind, Den
låt mig här - u - te ej stå! Vad ska - dar det
i - sar från topp och till tä.
dig, Om du öpp - nar för mig? Snart hö - ra vi fåg - lar - nas
ljuv - li - ga skri Ma - ri - a, du, öpp - na för mig

2. »Vad är det för jämmer och ömkeligt tal? 4. Ack, kära Maria, du minns vålden gång.

Du står här och bråkar med mig!
Jag beder dig snart från dörren att gå.
Du störer min nattliga frid.
Gå genast därhän,
Du trolöse vän!
Jag har mig utkorat en annan till vän.
Gå bort, men kom aldrig igen!»

Vi satt under linden så grön!
Vi hörde på fåglarnas ljuvliga sång.
Vi svuro varandra vår ed.
Och sedan mot mig,
Så vänlig och mild.
Besökte mig alltid med yppersta flit.
Glöm aldrig den edsvurna tid!

3. »Är det min Maria, som svarar mig så 5. »Ack, kära min gosse, förlåt mig mitt skämt!

Som för mig har varit så kär?
Av sorg och bekymmer jag knappast kan gå
Jag vet ej vad orsaken är,
Jag vet inte nu
Varken tid eller stund,
Att jag haver gjort dig det minsta emot.
Vartför är du bliven så vred?

Jag därom så hjärtligen ber.
Hur kunde du tro, att jag dig har bortglömt?
För dig vill jag öppna min dörr.
Kom intill min barm!
Min sång är så varm!
Jag hoppas, att mor ej skall väckas av harm.
Kom låt mig få kyssa dig nu!»

6. »Min sorg och bekymmer, de genast bortfly,

Om du älskar mig åter på nytt.
Men kära Maria, gör aldrig så mer,
Som du en gång har gjort emot mig!
Men kärlekens tvång,
Det lättnar en gång,
Men vägen förkortas bland fåglarnas sång,
De nattliga fåglarnas sång.»